

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1872.

Priis: 6 Sk. pr. Eipl.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

begyndt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 250.)

Femte Dag.

I folge tidligere Beslutningne fort-
satte Konferencen Sondagen den 1de
April kl. 10 Fmndg. Mødet aabnedes
med Bon af Eldeste L. W. Hard y,
hvorefter

Eldeste John Van Cott fremstod
og sagde, at han vidste, at de Sidste-
Dages Hellige ere et forstandigt Folk,
thi de besidde en Aand, som giver dem
Evne til at domme korrekt mellem Sand-
hed og Bilsfærelse. Denne Aand sætter
dem i stand til at see, at Guds Kraft og
Viisdom fremdeles rober sig i hans Nige,
og at han bestandig inspirerer sine Tjæ-
nere, Kirkens Ledere, med Aabenbaring
om sin Billie. Taleren sagde, at han

havde i mange Aar vidst, at dette Værk
var af gudommelig Oprindelse; det var
Kundskaben derom, som havde bragt ham
til Utah. I den Tid han havde staet i
Kirken, havde han mange Gange seet
Forsynets kjærlige Omsorg for dette Folk.
Han gad nok vide, om der var nogen
anden Mand paa Jorden, der vilde have
gjort som Præsident Young gjorde, nem-
lig frivillig overgive sig i sine Fienders
Bold paa opdigtede Anklager. Det var
ikke alene et uomstodeligt Bevis paa Præ-
sident Youngs Ustyldighed, men for ham
var det tilige et Bevis for, at Gud in-
spirerede ham med Viisdom. Enten Utah
bliver optaget som Stat eller ikke, vil

Herrens Verks Stjæbne blive den samme — Zion vil blive opbygget, og de Hellige, som arbeide for samme, ville blive velsignede. Alle skulle føge at bevare Herrens Land, at de maatte være i stand til at forstaae Guds Hensigter med sit Folk og hele Nationen. De Helliges Styrke var af Herren og beroede ikke paa menneskelig Klogt.

Derefter fremstod Eldste Thomas Taylor. Da han første Gang hørte dette evige Budstab blive forklyndt, nærede han ikke den mindste Twivl om dets Sandhed, og at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden, et Rige, som vilde blive et Monstret for alle andre Riger. Han var ogsaa af den Mening, at om vore Modstandere vilde bortkaste alle deres Fordomme og bruge deres Fornuft, vilde de ikke være saa bittere imod os, som de ere. — Den amerikanske Republikts Forfatning er meget god og liberal, og det samme er Tilsælde med Guds Riges Principer. — Folk falde ikke fra denne Kirke, fordi Evangeliet betager dem deres Frihed. Aarsagen til deres Frafall var i Almindelighed deres egen Uretfærdighed og Synd. En af de væsentligste Aarsager til Oppositionen mod os var, at Mange troede, at dersom de lod de Hellige i Fred, vilde disse paa Grund af deres Enighed og Tillid til Herren, snart blive for mægtige. De, som troe, at deres Interesser staae paa Spil, ere altid de Første til at udgyde deres Ondstab over de Sidste-Dages Hellige. — Dersom vore Medmennesker troe, at vi ere bedragne, kunne de tage deres egne Lærdommene og sammenligne dem med vore. Det rober Mistvivl om deres egne Systemers Egthed, dersom de negte at gjøre dette — og de have bestandig været utilboelig til en saadan Sammenligning. — Taleren berorte dernæst de forskjellige Omstændigheder, hvori mange af de Hellige havde været stillede, og hver-

ledes deres Tillid til Herren havde været Kilden til deres Besvrelse. Ved fast Tro paa Herren og ved Evangeliets hellige Ordinancer varre Hundrede af de Hellige blevne helbredede. Han havde været Bidne til mange af disse Administrations heldige Udsald. — Vi ere især med at lægge Grundvolden for vort evige Vel, thi vi troe, at de Familiebaand, som sammenbindes os her paa Jorden, ville vedvare i Ewigheden, saafremt de ere knyttede i Netsærdighed her i Livet. Guds Rige er et Rige, som ikke kan ødelægges, det vil forstaae for evig, uden Hensy til alle de Anslag, som rettes imod det.

Sluttedes med Bon af President Daniel H. Wells.

Sondag, Kl. 2 Etstdg.

Aabnedes med Bon af Bisstop John W. Hess.

Den hellige Nadvere nødes. Eldste David Gaudland sagde, det lyder uidentvivl underligt for de Fremmede, at høre Israels Eldster tale om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden; alligevel, disse Mennesker, der saaledes robe deres Forandrings, have dog fra Barnsbeen af lært at fremføge den Bon, som Jesus lærte sine Disciple i gamle Dage, i hvilken de bede om, at Guds Rige maa komme til dem, og at Guds Billie maa skee paa Jorden, som den skeer i Himlen. Maar vi tale om Guds Riges Indførelse, saa mene vi ikke dermed, at Menneskenes Frihed og Privilegier skulle børves dem. Indstiftelsen af den guddommelige Regering skalde være til Menneskenes Bedste og ikke til at bringe dem i Trædom. Taleren forundrede sig over, at Folk kunde være saa blinde at troe, at den

hellige Skrift indeholdt Alt, hvad der behøves til vor Veiledning, da der dog udtrykkelig staar skrevet i samme, at dette ikke er Tilselde. Der siges nemlig i denne Bog, at Israeliternes Udfrielse fra Egypten og deres Vandring over det Nøde Hav er Intet at regne i Sammenligning med hvad Herren agter at udføre i de sidste Dage. Dersom Herren ikke havde kaldt nogen Mand til at udføre denne store Gjerning og gjøre en Forberedelse for Kristi Komme, skulde vi sandelig have besundet os i en bællagelig Stilling. Vi vide imidlertid, at Herren har opreist en saadan Mand og inspireret ham med sin Aand. Tiden vil komme, da Alle skulle staae under Herrens Regering og Indflydelse. — Dernæst henledte Taleren Optørtselsomheden paa Nodvendigheden af Abenbaring fra det Høje, og paaviste hvilken Vei man skulde følge for at blive en Borger i Guds Rige. Han berørte ogsaa den store Gjerning, som er Maalat for de Helliges Bestræbelser, og formandede Folket til at afholde sig fra alle de Laster, som vare indsorte af de saakaldte „Civiliserede“.

Eldste Albert Carrington op læste Navnene paa flere Brødre, som vare kaldte til at gaae paa Mission til Europa, Staterne og Utah; dernæst gjorde han nogle særdeles interessante og belærende Bemærkninger, der væsentlig omhandlede Nodvendigheden af at være og tilbede Gud, og paaviste hvilke Belsignalser, der vild tilskyde dem, som gjorde saa; sagde, at Herrn var Kilden til alle de Goder, som Menneskene vare i Besiddelse af; omtalte tillige Bærdløsheden og Forkrænkeligheden af alle Ting, som ikke indbefattes i Kristi Evangelium. Han bestreb ogsaa Organisationen af Jesu Kristi Kirke paa Jordens og de vigtige Resultater, som skulde følge dens Vægt og Udvikling.

Han paaviste ogsaa Forstjernen mellem Guds Kirke og Guds Rige. Hans Tale blev ordret nedskrevet.

Deryaa holdt Præsident George A. Smith følgende Tale:

„Sneestormen er Aarsag til, at Forsamlingen ikke er saa stor som vi ventede. Mange Folk vilde have været her idag til Konference, men paa Grund af det slette Veir ere de blevne hindrede. Endføndt det ikke er saa hyggeligt, som det kunde have været, saa ere vi alligevel glade, at dette, for denne Marstid usædvanlige Uveir, ikke har hindret Flere fra at komme. Jeg troer vi have lært, at vi ikke bor gjøre nogen Beregning angaaende Veirrigtet imellem disse Bjerge. Det hænder ofte, at vi have Foraar om Vinteren og Vinter om Foraaret. Jeg har lyttet med Glæde til Eldsternes Taler. Da Konferencen ikke har været saa talrigt besøgt, og da vi ikke for Nærværende kunne blive færdige med vores Forretninger, anse vi det nødvendig at fortsætte Uge efter Uge, indtil vores Forhandlinger ere tilende. Jeg ønsker imidlertid at give nogle Raad til de Eldster, som ere kaldte til at prædike Evangeliet her i Territoriet. Det vil blive nødvendigt for dem at organisere sig i passende Selskaber for todages Møder. Hvor det er gjorligt ville maaste de Tolv have Opsyn med disse Organisationer, men paa andre Steder, kunne de næst ersetne Missionærer ordne det Fornøgne. De skulde bestemme, hvor Møder paa Landet bor holdes. De skal gaae omkring, prædike, og belære vores Godskende og bære Bidnesbyrd om Frelsningsplanen, at de kunde styrkes i Troen. Apostelen figer: „Da behagede det Gud formedesst denne Prædicens Daarlighed at gjøre dem salige, som troe.“ Jeg er forvisset om, at vores Eldsters Prædiken er meget nyttig, ikke alene til Belærelse

for Ungdommen og den oppogende Generation, men ogsaa til at vælge dem af Kirkens Medlemmer, som maaske formedelst Rigdom eller af andre Aarsager ere blevne mere sloe og lunkne, end de burde være. Vi see Alt dette meget klart i Nabenbaringen om Zion. Herren siger om Zion ved sin Ejener Josephs Mund:

„En vis Adelsmand, som havde et meget godt Stykke Jord, sagde til sine Ejener: Gaaer ud i min Biingaard paa den udvalgte Jordplet og planter tolv Olietræer, og sætter Vægtene rundt omkring dem, og bygger et Taarn, at En kan oversee Landet rundt omkring og være en Vægt i paa Taarnet, at mine Olietræer ikke skulle blive nedbrudte, naar Hjenden kommer for at fordærve og bemægtige sig Biingaardens Frugt. Nu gik Adelsmandens Ejener og gjorde som deres Herre havde befælet dem; de plantede Olietræerne, og byggede et Gjerde rundt omkring, og ansatte Vægtene, og begyndte at bygge et Taarn. Og medens de endnu var i Færd med at lægge Grundvolden dertil, begyndte de at sige til hverandre: Hvortil behøver min Herre dette Taarn? og de raadsløge en lang Tid, og sagde mellem dem selv: Hvortil behøver min Herre dette Taarn, eftersom det er Fredstid? Kunde ikke disse Penge gives i Begeleernes Hænder? thi dette behøves ikke! Og medens de vare i Uenighed med hverandre, blev de meget lade, og de esterkom ikke deres Herres Befalinger, og Hjenden kom om Natten og nedbrød Gjerdet, og Adelsmandens Ejener stode op, blev forfærdede, og flyede; og Hjenden ødelagde deres Arbeide, og nedbrøde Olietræerne. See, nu kaldte Adelsmanden, Biingaardens Herre, paa sine Ejener, og sagde til dem: Hvad er Aarsagen til dette store Ønde? Burde I ikke have gjort, som jeg befalede Eder? Og efter at I havde

plantet Biingaarden, og bygget Gjerdet rundt omkring den, og sat Vægtene paa dens Mure, og ligeledes bygget Taarnet, og sat en Vægt paa Taarnet, og vaaget over min Biingaard og ikke saldt i Sovn, at ikke Hjenden skulde komme over Eder, vilde Vægteren paa Taarnet have seet Hjenden, medens han endnu var langt borte, og da kunde I have gjort Eder rede, og holdt Hjenden fra at nedbryde dens Gjerde, og frelst min Biingaard fra Fordærverens Hænder.“ (Pagtens Bog Side 251, 6—7.)

Dersom disse Ejener havde været Befalinger hydige, og holdt sig vaagne, og den En eller Anden af dem havde styrket sine Medtjenere i at udføre deres Pligt, saa havde de bygget baade Gjerdet og Taarnet og sat en Vagt ud, saa havde han seet Hjenden paa lang Afstand og underrettet Ejenerne om Hjendens Komme, og naar nu denne kom, kunde de have forsvarer deres Herres Ejendom. Jeg har anført denne Lignelse for at vise, at det er ligesaa vigtigt for Eldsterne som for Biskopperne og Præsidenterne i de forskellige Stave og Grene af Zion at vaage og være flittige til at holde Forsamlinger. I Davis County ere nogle Eldster blevne valgte til at varetage den indre Mission. Vi ousse ikke at indstrenke dem til dette todages Mode alene, eiheller at holde dem til noget bestemt Sted. De skulde være rede til enhver Tid at gaae til Fredsmøderne eller reise omkring i Settementerne; de skulde prædike Fredsbudsababet og søger at opmuntre de Hellige til at være flittige i det Gode. Dersom Husene ere forsmaa, kunne I holde Forsamlinger under aaben Himmel. De Tolv ville, naar det er fornødent, være rede til enhver Tid at give Missionærerne Raad og Underretning angaaende deres Pligter. Det er sandsynligt, at vi, for Konferencen er endt, ville kalde flere Missionærer, men vi haabe

at de, som allerede ere valgte, ville være flittige i Udsførelsen af deres Pligter, at de ville hjælpe Bisætterne og alle de præsiderende Autoriteter, belære og prædike det herlige Budstab og søger at stabe Fred, Lykke og Tilsfredshed i Alles Hjerter. Vi vide meget godt, at de største Glæder, en Sidste-Dages Hellig kan have her paa Jordens, er at gaae til Forsamlingerne og blive belært af Herrens Ejendomme. Missionærerne skalde ogsaa besøge Søndags-skolerne paa deres Vandring. Jeg ønsker ikke, at de skalde blot være Missionærer i deres eget Hjem, men de skalde ogsaa gaae til Nabolivet; og dersom det er nødvend-

dig, og Omstændighederne tillade det, bør de vandre fra den ene Ende af Territoriet til den anden. De, som forhen ere beskikkede som Missionærer, maae ikke anse sig som løste, fordi Andre ere kaldte. De standinaviske Missionærer bør fortsætte deres Arbeide iblandt deres Landsmænd, og det samme bør de Tyrkiske, Franske, Welske gjøre blandt deres indvandrede Landsmænd indtil disse lære det engelske Sprug. — Præsident Smith foreslog at hæve Konferencen til Søndagen den 21de April, hvorefter Mødet sluttedes med Bon af Patriark John Smith.

(Fortsættet.)

Mc Keans næste Nænker.

(Fra „Deseret News.“)

Den 3die April sidstleden fremlagde Mr. William A. Wheeler fra New York i Kongressen en Bill, hvis Formaal er at bereve Kvinderne i Utah deres Stemmeret. Det er ikke lange siden, at Kongressen gav Kvinderne i Utah Ret til at stemme ved Valget af Embedsmænd, i Haab om at de vilde modarbeide Polygami; men da dette Haab slog fejl, sogte Unionembedsmændene i Utah at faae denne Lov erklæret for ugyldig. Da dette ikke gik efter Ønske, er ovennævnte Bill et nyt forsøg i samme Retning.

Et Par Dage tidligere fremlagdes i Kongressen af Mr. Daniel W. Voorhees fra Indiana en anden Bill, hvis Formaal er „at sørge for Lovenes Overholdelse i Territoriet Utah.“ Mon om der er noget Slægtstab mellem denne Bills Karakter og Dagens, hvorpaa den blev fremlagt? Som vores Læsere kunne see, var det nemlig 1ste April — alle Narres

Dag. Der findes en stor Masse Mennesker, der anser denne Dag som den mest passende i hele Året til Fremlæggelsen af saa taabeligt og sjældigt et Forslag. Vi gjenkjende i denne Bill „Missionsdommerens“ Haand. Han har rimeligtvis forudset, at Unionen&Høiesleret vilde undersøge alle hans Intriger, Planer og Kneb, og dersor søger han nu at undgaae de ubehagelige Folger af sin lovstridige og sjældige Færd ved at sammensmøre denne Bill og overtale et eller andet Medlem af Repræsentanthuset til at fremfore den i Haab om at faae den vedtaget som Lov. Under Dække af denne Bill, haaer han at sjule sit forventede Nederlag og den Banere, som han frygter vil blive konnen for hans Tyranni og Lovovertrædelser i Utah.

Dommer Mc Kean sit formyldig Dr. lov at reise ned til Washington. Hvorfor? For at smede Planer mod Folket

i Utah? For at lave Lovforslag, hvis Tendents var at beroe det enhver Rettighed, og bringe det under hans og hans Medsforbundnes Lag? Er saadant et Formaal en Unionsdommer værdigt? Vi ere fra paalidelig Kilde underrettede om, at han anvender al sin Indflydelse paa Kongresmændene for at faae Love vedtagne, der kunne beroe Indbyggerne i dette Territorium enhver grundlovsmaessig Rettighed og forlene ham Magt til, som Dommer, at gjennemfore sine Undlingsplaner imod dem. Han vil gjerne have Ret til at anklage hvem han vil, at domfælde hvem han vil og straffe hvem han vil! Da Forsyнет, som han for nogen Tid siden havde den Freckhed at haane og latterliggjere, satte en Stopper for hans Rænker, søger han nu at bruge Kongressen som Middel til at naae sit Maal. Hvorvidt dette er lykedes for ham, kan sees af det Faktum, at han maatte gaae over til sine politiske Modstandere for at finde En, som vilde fremlægge og forsøre hans Bill! Og selv iblandt disse maatte han soge hen til en Mand, hvis Had imod Utah er Frugten af hans Slegtstabsforhold til en forhenværende Utah-dommer, som, medens han var her, forsøgte at spille den samme uverdige Rolle som Mc. Kean nu.

Kan en Dommer nedværdige sig dybere end dette? Hvor kan vel et Sidestykke findes i dette eller andre Landes Historie? Hvor skal man soge en Dommer, som i sin egen Person forener saa megen Nedrighed, Ondskab og Blodtorst? Selv de mest berhyltede Dommere have været beskyede af mere eller mindre Cresfølelse eller Agtelse for den Stilling, de indtog. Den engelske Dommer Jeffryes var i sin blodige Embedsperiode baade Anklager, Dommer og Jury i Et. Han kunde stræmme med sit demonistiske Blik Nettens Medlemmer, naar de robede mind-

ste Medynk med den Anklagede, og han sogte aabenlyst at domfælde Enhver, som blev fremført for ham. Men dette var ogsaa det Hele. Han gik ikke til Parliamentet, som Mc Kean til Kongressen, for at faae nye Love udstedte, som mere effektfuldt kunde sætte ham i stand til at gjennemfore sine Anslag mod det Folks Frihed, Liv og Gods, hvis Dommer han var. Han var ikke af Hjertet saa yderlig fordervet som denne. Dette Skue var forbeholdt vor Generation — Manden: Mc Kean; Tiden: det nittende Aarhundrede; Landet: det frie Amerika; Offrene: de Sidste-Dages Hellige.

Nederdrægtighed i enhver Form forhener Usky; men ikke alslags Nederdrægtighed er lige slet. For Exempel den glattungede, sukkermundede Hyller, som med fromme Ord gør lange Bonner, søger til de religiose Førsamlinger, taler salvesesfuld om Lov, Frihed og Ret, Guds Forsyn osv., og som desvagtet stadig arbeider paa de Uskyldiges Ruin, er langt farligere end den, som drinker, sværger og over Uret uden Skjul. Man rystes og oprøres over Sidstnævnte, men man veed dog hvor de findes; de ere idetmindste ikke Hyllere og have kun liden Indflydelse. Vi have hørt begge Slags i Utah; men hvis vi absolut skal have Kjæltringer her, foretrælle vi helst de Sidste.

Da Dommer Mc Kean indtog sin Embedsstilling i dette Territorium, troede han i sin Laabelighed, at hvadomhelst han gjorde for at opbrække og forfolge de Sidste-Dages Hellige, vilde blive retsædiggjort og anerkjendt af hele Landet; men heri er han bleven grusomt stukket. Hans Navn staer idag iblandt lovlyndige og tænksomme Folk som ensbetydende med Uvidenhed og juridisk Brutalitet. Hans Renome som Dommer og Lovlyndig er tabt. Skulde upartiske Juristers

Domi hores, vilde de erklære ham aldeles uistillet til at beklæde endog den laveste og ubetydelige Embedsstilling i Landet. Høvde han den mindste Crescenselje, hvad hans hidtidige Færd har viist, at han fuldkommen mangler, maatte han stamme sig ved at vise sit Ansigt iblandt sine Kolleger i nogen Netsal i hele Landet.

Fra den Dag, han tiltraadte sin Post i Utah, til hans sidste juridiske Handling har hans hele Færd været et aabent Brud af Landets Lov. Han har paa den frælkesie og mest hensynsløse Maade trampet Folks Netsigheder under Fodder. Næsten enhver af hans retslige Handlinger har været en aabenlyk Krenkelse af den Retfærdighed, som han ved sin Embedsed er forpligtet til at værne om. Hvis Nogen betvivler Sandheden af hvad vi her have sagt, da lad ham læse den Bill, som han nu har ladet fremlegge i Kongressen. Hvis ikke hele hans Netsforelse havde været ulovlig, og hvis han ikke havde været fuldstændig overbevist derom, hvorfors fremforde han da saadan et Lovforslag i Kongressen, endog før Høiesterets Kjendelse var afgivet?

Vi ansee denne Bill som Dommer Mc Keans personlige Bekjendelse af sit Nederlag; thi, som vi ovenfor sagde, vi vide fra den paalideligste Kilde, at han er dens Forfatter. Vi ere overbeviste om, at under hele sin Netsforelse vidste Mc Kean, at han ikke havde Slygge af Lov og Ret til sin Stotte, men han haabede bestandig, at det skulde lykkes ham at vække Nationens fanatiske Had mod Mormonerne, hvilket vilde understøtte ham i hans rænkefulde Planer. Han tænkte udentvivl ogsaa, at han kunde fræmme Regieringen til at understøtte ham, ved at sætte den i en saadan Stilling, at, hvis den afskedigede ham, vilde

det saa saae Skin af, at Regieringen favoriserede Mormonerne og ikke vilde straffe deres paaankede Forbrydelser. Den nu frensørte Bill indeholder en Slags Netsærdiggjørelse for hans juridiske Handlinger i Utah. Hvorvidt dette Forslag bliver Lov eller ikke, er ikke Gjenstanden for disse Benærkninger. Det er tilstrækkeligt for os at vide, og vi sige det med stor Tilfredshed, at Landets høieste Domstol anerkjende ikke Dommer Mc Kean og hans „Ring“ som lovgivende Magt i Utah.

Naar ville disse forrykte Mennesker lære, at deres ugudelige Planer mod Utahfolket altid mislykkes? Hvis ikke deres Slinhællighed og Had forblindede dem, maatte de kunne see de elendige Resultater, der have fulgt saadan Bestrebelser som deres i Karenes Lov. Hvem har havt Held med sig i at trampe Utahs Lov under Fodder og forulempe dette Folk? Hvilke af alle dem, som have organiseret „Ringe“ for at stade og ødelegge os, have hostet Laurbær? Disse Menneskers ruinerede Navn og tilintetgjorte Forhaabninger ligge i talrige Bragstumper spredte langs den Vei, de Hellige have vandret. Ingen har vundet Ere, Ingen har tjent Penge ved at anfalde os, men Mangfoldige have lidt Tab paa begge Dele. Den elendige „Ring“, hvis Medlemmer med saa megen List og Sviig have sogt at berove os alle vores borgerlige Netsigheder og binde os paa Hænder og Fedder, vil udentvivl saae samme Skjægne.

Vi ville slutte disse Benærkninger med at sige til vore Treessæller: ov Taalmodighed, og inden ret lange ville vi see vores nuværende Modstandere berovede af deres Magt og bedækkede med hele Landets Foragt liig alle deres Forgængere.

Skandinaviens Stjerne.

Præsident Youngs Frisindelse.

Af et Brev fra en af Brodrene i Washington, dateret 15de April, til Præsident Young hidsatte vi Følgende :

Den lange forventede og med Spænding imødesete Kjendelse er til sidst afgiven, og Fristaternes Høiesteret har viist, at den er tilstrækkelig hævet over religiøse Fordomme og politiske Indflydelsel til at gjøre Netsærdigheden Fyldst, hvor de Sidste-Dages Helliges Nettigheder stode paa Spil. Jeg er talnemlig til Herren for at denne ophoede Domstol var i Besiddelse af Netsærdighed og Kraft nok til at domme saa upartist.

Vi sendte vores Depescher sieblikkelig Dommen var falden; den ene, som indeholdt de vigtigste Enkeltheder, var undertegnet af Mr. Fitch og blev sendt til Præsident Wells som Byens Borgmester. Den herstede stor Sensation her i Anledning af Dommen. Retssalen var oversyldt med Tilhørere. Vi vare der lige fra Begyndelsen; Mc. Kean ligeledes. Baskin, ledsgaget af en Dame, samt Walker og Lawrence kom fort efter. Flere af Dommerne udtalte deres Meninger om Sagen, hvilket optog betydelig Tid. Blandt disse holdt Dommer Miller en lang og særdeles brillant Tale, som, medens den trættede de fleste af Tilhørerne, var af overordentlig Interesse for mig. Det var en Sag, som havde fundet Sted i Louisvills, Kentucky, fremkaldt ved en Splittelse i den presbyterianse Kirke dersteds. Endel Dissentere vare blevne afstaarne fra Menigheden, men de gjorde Krav paa Kirkens Ejendom eller idetmindste paa en Deel af den. Det var et Krav liig det, som efter Forlydende nogle af vore Apostater have talt om at ville gjøre mod Forvalteren for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilket blev fuldelig belyst og dets Svigagtighed fuldstændig blottet. Denne Udtalelse, sagde Dommeren, var blevne holdt tilbage et Aars Tid i det Haab, at de stridende Parter vilde blive forligte i Mindelighed, men til sidst fandt man det nødvendig at afgive denne Erklæring. Jeg syntes at see Forsynets Finger heri: Erklæringen var blevne holdt tilbage for at Dommer Mc Kean, Baskin, Walker og Lawrence kunde være tilstede og høre den; mere passende Tilhørere kunde ikke findes. Jeg er vis paa, at Dommer Millers Tale alene var tilstrækkelig Erstatning for den Tid og de Penge, de havde spildt i at komme her. Det var en egte Evangeliumspræbiken, som var want for dem at høre, siden de holdt op med at besøge Tabernaklet, og da den kom fra de Forenede Staters Høiesteret, maa den have været særdeles trostende og opbyggende for dem. De havde her Lejlighed til at prøve om ubehagelige Sandheder smage bedre, naar de komme fra Skranken, end naar de komme fra Præstedommet paa Prædifestolen.

Disse Herrer bleve til sidst trætte af at høre paa Dommer Millers Tale og forlod Salen med Undtagelse af Mc Kean. Baskin med Dame tog en Kjøretour tilkvar paa, at Kjendelsen vilde falde i hans Favor. Da han ved sin Tilbagelomst for nogle Minuter siden blev underrettet om Sagens Udsalg, vilde han ikke troe det

og tænkte, at hans Meddelelser drev Gjæst med ham; men da han blev overbevist om Sandheden, blegnede han. Besynderlig nok synes de ikke at have ventet dette Resultat. Mr Kean lod en Artikel indrykke i Bladet New York „Republican“ i Lordags, hvilis Indhold var, at Høiesterets Medlemmer vare splidagtige, og at hans Fremgangsmaade vilde blive anerkjendt. Hvis dette virkelig var hans Mening, blev han paa en grusom Maade reven ud af sin Vilbfarelse. Han sad indenfor Skranken paa en meget isinesfaldende Plads, hvilket ogsaa var tilfælde med Mr. Fitch og Dommer Bates. Mr. Fitch sat Plads ligeoversor og nærmest ved Overdommer Chase. Sidstnævnte oplæste Hjemdelen med lav Stemme og Publikum søgte med fremstrakt Hals og anspændte Øren at opfange hvad han sagde. Mc Keans Stilling robede en pinlig Engstelse, og efter han kom ud af Salen, gav han efter Sigende sine Holeiser Lust i haanende Udtryk mod Høiesteret og paastod, at han ligegodt havde Ret. Den stakkels Fyr er siensynlig ganske fortumlet.

Nu da Dommen er falden i vor Favor, kunne vi vente et heftigt Udbrud af den Bitterhed, som Mange nære mod os, og det skulle undre mig meget, om der ikke bliver gjort en Kraftanstregelse for ved nye hæmmende Love at komme os til-livs. Endstjordt vi have vundet en herlig Seir, føle vi dog til at være maade-holdne i Udtrykket af vor Glæde. Jeg er særdeles taknemlig til Herren for hans naadige Styrelse og haaber snart at høre om Deres Besvielse fra de pinlige Baand, De har været underlastet, og som De saa taalmodig har fundet Dem i; ligeledes venter jeg snart at høre om de andre Broders Frigivelse.

Det er med megen Glæde og Tilfredshed, vi idag meddele vores Læsere, at Præsident Young blev befriet for Unionsmarschalens Opsyn, Torsdagen den 25de April. Præsident Young var personlig tilstede i Nettet, da hans Frihjendelse blev oplæst, og han blev med megen Hjertelighed hilset og lykønsket af sine mange Venner i Anledning af hans Besvielse fra den lovstriðige Bevogtning, som han saalænge har været underkastet. Der er ligeledes sendt Ordre fra Washington til Utah, at alle de Mænd, som deels ere domfældte, deels holdte i Varetægtsarrest under Bestylninger for Mord og andre Forbrydelser, sieblikkelig skulle sættes paa fri fod, med Tilføjende, at hvis de længere holdes i Fængsel, ville vedkommende Embeds-mænd blive dragne til Ansvar dersor.

Denne for „Ringen“ saa højt uheldige Bending har, som man let kan tænke sig, sat Mc Kean i Harnist, og som bemærket et andet Sted i „Stjernen“ besindes han og Bassin (Gullombillens berygtede Forsatter) sig for Tiden i Washington, hvor de gjore fortvivlede Forseg paa at faae en ny Lov sat igjennem, hvorved deres egen Handlemaade i Utah blev legaliseret.

Præsident Young var den 28de April for første Gang i Tabernaklet efter Sagæanlæggelsen i afgigte Oktober og talte for Folket. Han faae raff og sund ud og hilstes med den hjerteligste Glæde af de forsamlede Tusinder.

Missioners Ankomst. Det er med megen Glæde vi meddele vores Læsere, at følgende Brødre fra Zion lykkelig ankom til Kjøbenhavn den 28de Mai: C. F. Schade, P. C. Christensen, G. Mikkelsen, Mathias Nilsson, Soren Christiansen, P. C. Carstensen og N. P. Lindelof. Vi byde disse Brødre hjertelig velkommen.

Lydighed og fri Billie.

(Fra „Millennial Star“.)

Vi have ofte hørt Folk sige, at Lydighed mod Evangelietz Love, som de ere aabenbarede af Gud og forkyndte af hans Tjenere i disse sidste Dage, udover et Tryl paa Mennessets frie Billie, som om man ikke ligesaa let kunde anvende sin frie Billie til at holde Guds Bud som til at bryde dem. Naar et Menneste ubetinget adlyder Hilmens Besalinger i alle Ting, synes Nogle at troe, at han absolut maa opgive sin Selvstændighed og blive en Lededukke i Andres Hænder. Folk, der nære saadanne Begreber, maae ganske vist have daarlige Tanker om den menneskelige Natur, thi de libringe os den Tro, at Kjærighed til Synd og Uret er Mennessets naturlige Tilboielighed, og de ere uvillige til at indromme, at et Menneste frivilligt og uden Trang kan elskse Gud og holde hans Besalinger. Men efter vor Opsattelse kan den Idee, at Mennesket blot har fri Billie til at synde, men ei til at gjøre det Gode, ikke staae sin Prove for Sandhedens Lys; ja, vi troe endvidere, at ingen Baand ere saa trykende som de, der binde Synderen, intet Aag saa frygtelig som det, hvori utæmmede Kildenstaber holde En, ingen Tugtemester saa thyrniss som Sjælenes Fordærver.

Er f. Ex. Dranken saa selvstændig en Mand, som den Maadeholdne? Er den Udsværende mere Herre over sin frie Billie, end de, der sye Lastens Huler? Hvis ikke, af hvad Grund kan da Nogen troe, at den Lydige har mindre Handlefrihed end den Ulydige? Fordi en Mand vælger at tjene Herren og adlyde hans Love, er han derfor mere Træl end sine ukloge Medbrødre, som foretrække at leve

i Verden uden Gud? Kan ikke en Mand ligesaa frit tjene Gud som Djævelen? vandre paa Hilmens Sti som paa Fordærvelsens Vei? Vi troe han kan.

Tingen er, at de, der ikke sætte Pris paa Evangelietz Geder, synes at saae deres Ideer i Billederede, naar de tale om, at ubetinget Lydighed mod Gud og hans Tjenere tilintetgjor Mennessets frie Billie; de mene i Virkeligheden, at den, som holder Guds Love, har ingen Ret til at synde, og det er ganske i sin Orden; men Ingen berøves Evne eller Leilighed til at vælge mellem Ret og Uret. Et Menneste er ligesaameget Herre over sin frie Billie, naar han flyer Synden, som naar han tjener Synden, naar han gjør Godt, som naar han gjør Ondt.

Nogle staae i den Formening, at Lydighed er en Nedværdigelse af vor Manddoms Adel — at vor Underdanighed under en Andens Billie forspilder vor Fødselskret. Vi kunne ikke see det i dette Lys. Hvis det Væsen, vi adlyde var Mennesket underlægen i Viisdom og Magt, da kunde det være noget Uværdigt for Menneskene at boie sig for hans Besalinger; eller hvis hans Love være usorligelige med vor evige Natur og vor guddommelige Oprindelse uværdige, da kunde vi have Grund til Opsætsighed, endkjondt vi ere bange for, at Majoriteten af Menneskene vilde ikke gjøre sig skyldig deri, da Djævelens Besalinger netop ere af denne Slags, og saa Mange adlyde han uden Knur.

Vi vor Part kunne ikke see noget for vor Manddom Uværdigt i at yde Giveren af alt Godt vor Taknemlighed for hans utallige Velsignelser, eller i at vi

lægge den for Dagen ved at adlyde hans Besalinger med glade Hjerter; men alligevel sole vi os lige saa selvstændige i at tjene Herren, som den mest Forhørerde kan i sin Synd. En sand Herrens Tjener soler sig langt friere i Herrens Helligdom, tjenende sin Skaber, end Verdensmanden i Vorlystelsernes Hvirvel, Gudsfornegeteren i sin taabelige Filosofi eller Dran-keren blandt sine Lige. For at en Mand i Sandhed kan være fri, maa han befrie sig fra Syndens Aag, være Seirherre over sine egne Lidenskaber og være deelagtig i den Frihed, som Evangeliet alene giver.

Hertil vil maaße En eller Anden sige, at han ikke har det mindste imod, at Mennesket adlyder Gud, men det er kuns Lydigheden mod andre Mennesker, han har imod. Vi troe det ret at hde voore Medmennesker styrdigst Agtelse og Lydighed, estersom deres Stilling i Sam-fundet kræver, men Erbødighedsfellsen strækker sig videre ligeoversor Mænd af det hellige Præstedomme, fordi de ere vor himmelste Faders Repræsentanter, og lige-som vi sole Grefrygt for ham, lytte vi med Grefrygt til hans Ord gjennem hans Tjeneres Mund og ansee det som et Pri-vilegium at elste dem, som Gud elster, og enbnu lykkeligere ere vi i vor Under-danighed, naar vi tilfulde satte, at Guds Kraft i saadanne Mænd er parret med hellig Bandel; da bliver vor Pligt os en Freyd. Vi stamme os ikke ved at tilstaae, at vi ansee os storligen blesignede ved at høre deres Lærdomme og følge deres Eksempel i Alt, hvad der forælder Mennesket for Tid og Evighed.

Hovedspørksmalet er altsaa, om de Mænd, hvem vi adlyde, virkelig ere Guds Tjenere; thi dersom vi ere overbeviste

derom, da øre vi Gud ved at øre dem, vi adlyde Gud ved at adlyde dem, og om vi foragte dem, foragte vi ham, og om vi forlaaste dem, forlaaste vi ham til vor egen Dom. Jesus siger til Apostlerne: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som haver udsendt mig.“ Apostelen Paulus siger: „Gud kaldte os ikke til Urenehed, men til Helliggjorelse; dersor, hvo som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som gav sin Hellig Aand i os.“ (1 Thes. 4, 7.)

At Andre ikke forstaae, at de, hvem vi adlyde, ere den Allerhøiestes Tjenere, ansegter ikke os. Da vi have annammet denne Overbevisning fra Himlen, hvorom vi med Trimodighed bære Vidnesbyrd, er andre Folks Uvidenhed i dette Stykke os aldeles ligegyldig. Vi bære intet Ansvar for dem, hvis vi blot ikke selv forsommie vor Pligt. Hvis vi have hørt Herrens Most, er Millions Vidnesbyrd, at de ikke have hørt den, intet Bevis for, at han ikke har talt, og naar Gud selv har baaret Vidnesbyrd for os ved sin Aand, at disse Mænd ere hans Tjenere, staar det ikke i Menneskers Magt at rolke vor Overbevisning. Da dette er Tilfælde, lider vor Selvstændighed intet Skaar, enten vi adlyde Herrens Ord, som de somme gjennem hans levende Apostlers Mund, eller som vi erhølde dem gjennem Bibelens Blade. Den, som troer paa et af Gud bemhyndiget levende Præstedomme, er ikke mindre et handlesrit Væsen end den, som tager Bibelen alene til Rette-snør for sin Tro og Bandel, medens Forstnævnte tillige har det uvurderlige Fortrin at erhølde Herrens Ord direkte ester sit individuelle Behov.

Konferencemødet i Jonkoping

den 11te og 12te Mai 1872.

Af Zionsbrødre vare følgende tilstede:
Missionsspræsident K. Peterson, A. H. Lund fra „Stjernens“ Kontor, A. P. Søderborg og Konferencepræsident A. C. Grue.

Forsamlingen aabnedes Lørdag Eftm. Kl. 2 med Bon af Eldste A. C. Grue, hvorefter Missionærerne aflagde deres Rapporter, hvorfra vi korteligt uddrage Følgende.

De have Alle arbeidet med Flid og over blandt saavel Fremmede som Hellige, og siden sidste Konference vare 37 blevne dobbte. Konferencen tæller i det Hele 599 Medlemmer, hvorfra 107 udgjøre det lokale Præstedomme. 123 holde „Skandinaviens Stjerne“, men flere vilde substribere paa den, om den var trykt i det svenske Sprog. Paa enkelte Steder synes folket at være aldeles uimodtageligt for Evangeliet, men paa andre Steder har Evangeliet god Fremgang, og i det Hele taget er Missionen paa denne Kant i stadig Vækst, og vort Tal forøges mere og mere; saaledes er der paa mindre end et Aar dobt 103 i denne Konference.

Derefter fremstod Eldste A. H. Lund, der udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige i Jonkoping, saavel som over at høre Brødrenes gunstige Rapporter. Han glædede sig over Evangeliets stadige Fremgang og Frihedens Udbredelse. Hendede til Kirkens første Dage, samt de mange brogede Omstændigheder dette Folk har været underkastet i Aarenes løb lige til vor Tid. Formandede de Hellige til Trofasthed i det Gode de have annammet.

Præsident K. Peterson talte belearende om Parabelen den troe og utroet Ejener. Sagde, at den bedste Nyhed

han hav' e at meddele var, at Herren lever og er med sit Folk; sagde, at de Forenede Staters Høiesteret havde frikendt Præsident Young og de øvrige Brødre som ustyldige i de Forbrydelser, for hvilke de vare anklagede.

Om Eftermiddagen fremstod Eldste A. P. Søderborg, der glædede sig over at leve paa Jorden paa en Tid, da Gud havde gjengivet Evangeliet fra det Høie med alle dets Embedsmænd, Gaver og Kræster; sagde, at om de Hellige vare trofaste, skulle de seire, selv om de lagde deres Been i Babylon.

Derefter overlodes Tiden til Eldste P. Dehl in, Konferencepræsident i Skæne, der sagde, at vi ere et besynderligt Folk for Verdens Øine, fordi man ikke fatter den Aand, som besjæler os. Skædestomindre ere vi det eneste Folk, som har adlydt Herrens Nest, da han kaldte paa sine Børn i denne Slægt; paapegede forskellen mellem Verdens Fremtidshaab og de Helliges; sagde, at vi vare overbeviste om at arve Livets Krone, dersom vi blot vare trofaste i den Vagt vi havde sluttet med Herren.

Søndag Fmndg. overlodes Tiden til flere Brødre af det lokale Præstedomme, hvilke Alle med en god Aand bevidnede Sandheden af det Evangelium, de havde annammet, og sagde, at de samme Gaver og Besignalser havde fulgt dem i deres Administrationer i disse Dage, som ifolge Bibelens Bidnessbyrd fulgte de Troende Fordrum.

Om Eftermiddagen talte ligeledes flere af Brødrene, hvoriblandt Præsident K. Peterson, der bevidnede, at Præsident Young var en sand Guds Profet,

thi han havde i mange Herrens Aar været personlig bekjendt med ham og seet hans Viisdom under de forstjelligste Omstændigheder og haardeste Prøvelser. Han havde været Medlem af denne Kirke i over 30 Aar og havde fulgt den under alle dens Omskiftelser. Opmuntrede de Hellige til Trofasthed og formanede dem

til at holde sig fjernt fra Verdens Daarlighed, hvorefter han sluttede sine lærerige Bemærkninger med at ønske de Hellige Herrens Belsignelse.

Esterat Kirkens Autoriteter vare foreslaaede til Anerkjendelse, sluttedes Modet til ubestemt Tid.

A. C. Grue.

Korrespondance.

Sverrig.

Stockholm den 21de Mai 1872.

Ældste P. O. Thomassen.

Hjære Broder.

Da jeg formoder, at De har modtaget Konferenceforhandlingerne fra Jonkoping, vil jeg kun bemærke, at vi i Forening med Ældsterne A. C. Grue, A. P. Söderborg og P. Dehlin havde meget interessante Forsamlinger der. Da der kun boe saa Hellige i Omegnen af Jonkoping, og de Hellige i Almindelighed ere fattige, var der ikke saamange tilstede, som kunde ventes af saa stor en Konference.

Br. Söderborg har arbeidet mest i Göteborg, hvor de Hellige have leiet en smuk Forsamlingssal. Han havde, ved at averttere i Aviserne, haft Lejlighed til at prædike for et stort Antal Fremmede. Nogle af Nedalktorerne der var endnu saa sneverhjertede, at de turde ikke optage, endog for Betaling, hans Avertissement!

Efter et fort Besøg til Norrköping, hvor vi holdt Forsamling, ankom vi her til sidste Fredag Aften, og om Lørdagen begyndtes Konferencemødet, som overværedes af en stor Mængde Hellige, af

hvilke Mange vare lokale langveis fra; ligeledes var endel Fremmede tilstede. Missionærernes Beretninger vare udmærkede; 88 Sjæle vare blevne tillagte Kirken ved Daab siden sidste Konferencemøde. Det største Antal var blevne dobt i sidste Kvartal. I Upsala Green var saaledes dobte 19 i dette Kvartal, medens slet ingen i forrige. Aarsagen synes at være de mange Rygter angaaende Præsident Youngs Arrestation og Mormonismens Undergang, som hørtes saa hyppigen i Begyndelsen af Vinteren hvilket gjorde, at Mange holdt sig tilbage onskende først at see Udsaldet. En Mængde Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede, henimod to hundrede, og Folket synes begjerligt efter at høre Brodrenes Bidnesbyrd.

Paa enkelte Steder havde der været endel Forfolgelser. En Broder var blevet idømt en Mulst paa 175 Rdlr. svenske for at have bevidnet, at Joseph Smith var en sand Profet. Da han ikke havde Midler til at betale dette Beløb, maatte han udsonde det med 14 Dages Vand og Brød. Dette er en haard Straf og meget svækkende paa Systemet; han blev spurgt flere Gange, om han ikke følte sig for svag til at udholde det paa eengang, da han i saa Fald kunde hvile nogle Dage, men dertil havde han ikke Tid; han havde

bedet Herren velsigne Vandet og Brodet, og han hørte hans Bon, saa at han følte sig stærkere, da han forlod Fængslet end dengang han gik derind, hvilket meget forundrede Fangevogteren og Andre, som saae med hvilke lette Hjed, han gik sin Vej for atter at prædike Livets Evangelium til Menneskene. Ørvighedens Trusler kunne ikke afholde ham eller nogen af Herrens Ejendomme fra at lyde Gud mere end Menneskene.

Brodrerne havde gjort sig megen Umage for at sprede det strenge Ord blandt vore Venner; som Bevis herpaa kan ansores, at der var folgt Skrifter for 529 Ndlr. svært, og af eet Skrift alene over et Tusind Exemplarer.

Det var mig en særledes stor Glæde at see disse unge Mænd saa nidsjære for Herrens Sag og saa lykkelige ved at være Arbeidere i hans Biingaard.

Stockholms Konference er i en udmarket Forsatning, og Præsident Eric Petersen har udført et Arbeide her, som han med Glæde kan see tilbage paa, naar han er samlet med sin Familie i Zion, fra hvem han saalænge har været borte. Ikke saa faa af de Hellige have folgt deres Ejendele og gjøre sig færdige til at gaae med det første Kompagni, og det tegner til at blive en stor Emigration fra denne Konference i Aar.

Da det var Pintse, fortsattes Konferencemødet til igaar, og det var en sand Fest for os og de Hellige.

Imorgen reise vi til Kristiania. Mødtag en hjærlig Hilsen fra Broder Lund og Derez

i Pagten forbundne Broder
Knud Petersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 256.)

„Paa deres Reise til Kysten gjennemgik de mange haarde Provelser, og ofte, ester at være opstaade fra en farlig Sygdom, blev de angrebne paany; de vare ude blandt Fremmede foruden baade Penge og Venner; de vare ofte i saadanne Omstændigheder, at de opgav alt Haab om at leve, og de toge Farvel med hinanden i den Tanke, at det var sidste Gang de saae hinanden i dette Liv. Ikke destomindre, Herren bevarede dem i alle de forskellige Omstændigheder, hvori de vare stillede; han udfandt bestandig en Udvei for dem, thi naar Noden var størst, var Hjælpen nærmest, og de fortsatte deres

Reise, glædende sig i Herren. De gif ud med Kummer og Bedrovelse i deres Hjerter og udsaaede den kostelige Sæd, men de vendte tilbage med Glæde og bragte mange Frugter med sig.“

Kort Tid efter deres Hjemkomst ful Proseten Joseph folgende Aabenbaring angaaende Br. Brigham Young: Sandelig, saaledes figer Herren: min Ejener Brigham, Du skal ikke mere gaae ud at prædike; dit Offer er mig velbehageligt; thi jeg har seet dit Arbeide og din Fver for at udsprede mit Navn; jeg figer derfor til Dig: Du skal sende mit Ord ud i Verden, og Du skal efter denne Tid

blive i dit Hjem og drage Omsorg for din Familie. Amen!

Den 16de August afholdtes der en vigtig Konference i Nauvo, i hvilken Profeten Joseph omtalte de Pligter, som hvilede paa Apostlerne. Han sagde, Tiden var kommen, at de Tolv skulde staae næst det første Præsidentstab, at de skulde tage Deel i alle Forretninger, baade Kirkens og Emigranternes, at de skulde være Medhjælpere i at udsprede Evangeliet til alle Nationer, og da de havde baaret Dagens Byrde og Hede, skulde de nu have Lejlighed til at leve og arbeide for deres Familier, men paa samme Tid hjælpe ham i Forretningerne, saa at han kunde anvende sin Tid paa sine Oversættelser. Præsident Joseph Smiths Forslag blev enstemig vedtaget af Konferencen.

Bed sin Hjemkomst fandt Broder Brigham sin Familie boende i en halv-færdig Træhytte, som var bygget paa en lav, fægtig Fordlod, der var saa blod og sumpig, at da han første Gang forsøgte at pløie den, sank Øgerne ned i Mudderet. Naar hans Tid ikke var optagen med offentlige Forretninger, anvendte han den til at dræne og dykke sin Jord; han byggede ogsaa en Kostald, og sogte i det Hele at gøre det saa hyggeligt for sin Familie som mulig.

I November Maaned 1842 blev Præsident Brigham Young angreben af en farlig Sygdom, som syntes at skulle have Døden tilfølge. Engang var han meget nær Døden, han kunde ikke lukke sine Øine, og han ophørte at aande. Da hans Hustru saae dette, stænkede hun koldt Vand i hans Ansigt, men da dette ikke hjalp, tog hun en Haandsuld Kamfer og smurte over hans Ansigt og Øine, men dette havde heller ingen Virkning, ikke engang en Muskel rorte sig paa ham. Derpaa klemte hun hans Næseboer sam-

men, satte sin Mund over hans og aandede saaledes Luft ind i hans Lunger; dette satte hans Aandedræt i Bevægelse. Han havde sin fulde Bevidsthed under alle disse Horsøg, som hans Hustru gjorde for at fåne ham tillive igjen, men han var aldeles uselsom og kunde ikke bevæge et Lem. Hans Helbred tillod ham ikke at forlade sit Huus førend den 18de Januar det paafølgende Aar. Det var ikke Herrrens Willie, at han skulde døe den gang, thi hans Arbeide var endnu ikke fuldendt.

Paa følgende 7de Juli rejste han i Selstab med flere af de Tolv og andre Eldster paa en Mission til de østlige Stater. Paa Veien havde Præsident Young paa en af Dampbaadene en mærkelig Samtale med en Professor fra et af de sydlige Universiteter. Den dreiede sig om et Emne, som kun sjeldent berøres i de Dage, thi det var kun meget Faa, der kendte Noget til det. Samtalen var saa interessant, at vi tillade os at gengive den her. Professoren sagde til Præsident Young:

„Jeg har hørt og læst Meget om Deres Folk og Joseph Smith, men jeg har ingen Lid til Avisberetninger, og hvis De ikke har noget derimod, kunde jeg onse at giøre nogle Spørgsmål.“ Jeg sagde, at jeg vilde besvare hvilket som helst Spørgsmål, saavidt som min Evne strakte sig.

Han spurgte mig derpaa, om Joseph Smith havde mere end en Hustru, hvortil jeg svarede Ja. For at belyse dette Princip nærmere, spurgte jeg Professoren, om han troede paa Bibelen og Opstandelsen, hvilket han besvarede bekræftende. Derpaa spurgte jeg ham, om han troede, at Forældre og Born, Mand og Hustru vilde gjenkjende hverandre i Opstandelsen, og om Forældre og Born vilde nære den samme Kjærlighed for hinanden der, som de

havde her i Livet. Han svarede Ja og sagde endvidere, at han troede, at deres Følelser vilde blive endnu inderligere end her paa Jordens.

Jeg sagde derpaa: „Vi see ofte i Kristenheden, at en Mand øgter en Hustru og avler Born med hende; hun doer, og han øgter en Anden og etter en Anden, saa at der gives Mænd, der have haft fem eller ses Hustruer og Born m̄s dem alle. Dette anseer alle Kristne for Ret, naar en Mand blot har een Hustru ad Gangen. I Opstandelsen opstaaer denne Mand tilligemed alle hans Hustruer og Born, og hvem skulle de tilhøre? Om Manden blot maa beholde een, hvilken af dem skal det være?“

Professoren svarede, at han aldrig havde tænkt paa Sagen i det Lys for og sagde, at han troede ikke, disse Kvinder og Born vilde tilhøre nogen Anden end den, de tilhørte i dette Liv.

„Godt, svarede jeg, De anseer jo

Stedet, hvor Gud, Englene og de celestiale Væsener boe, som reent og helligt; vilde Herren tillade Noget at eksistere i sin Nær værelse, som er ondt? Og hvis det er ret for en Mand at have flere Hustruer og Born i Himlen paa samme Gang, er det da saa urimelig en Lære, at en Mand kan have flere Hustruer og Born paa samme Tid her i Livet, som Tilsældet var med Abraham og mange af Oldtidens Profeter? Eller er det mere syndigt at have flere Hustruer paa eengang, end flere Hustruer efter hinanden til forskellige Tider?“

Han svarede: „Jeg seer ikke noget mere urigtigt i at en Mand har flere Hustruer i dette Liv end i det Tilkommende, eller i at han har fem Hustruer paa engang end paa fem forskjellige Gange. Jeg maa erkjende, at det er et ret Princip og overensstemmende med Bibelen, og jeg kan ikke see noget urimeligt i det.“

Indhold.

Side.		Side.	
Aar konferencen i Salt Lake City .	257.	Konferencemødet i Jonkoping	268.
Mc Keans nyeste Mænker	261.	Korrespondance	269.
Revaktionens Bemærkninger	264.	Lidt af vor Kirkes Historie	270.
Lydhed og fri Villie	266.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postkontorer.

København.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.